

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil sige tak til ministeren for den reddegørelse, vi lige har fået. Det lyder, som om der skal ske en masse på området. Det, man mangler at få lidt at vide om, er, hvor mange ressourcer der vil blive brugt. Hvor mange penge regner man med at der skal sættes af ekstra for at få gennemført nogle af de ting, der er blevet nævnt af ministeren? Jeg kunne tænke mig at få at vide, om man har nogen planer i så henseende. Hvor mange bliver der ansat f.eks. i arbejdstilsynet? Sidste år blev der ansat 51 nye, og det er ikke det helt store i forhold til de mange opgaver, der bliver lagt ud.

Det er også meget vigtigt på dette område, at der afsættes flere penge. Når man tænker på, at der bruges 30 mia kr. inden for sundhedssektoren for at helbrede folk, er det i hvert fald på sin plads, og det er småpenge, der bliver afsat i dag. Derfor er der for hele samfundet penge at tjene – hvis man kan bruge det udtryk – på at bruge nogle flere penge til arbejdsmiljø og til andet forebyggende arbejde.

Det er også vigtigt i denne forbindelse, når man taler om det fremtidige arbejde, at man får koordineret noget af det arbejde, der foregår. Arbejdsmiljøet er et gevaldigt stort emne med mange forskellige områder: arbejdstilsyn, arbejdsmedicinske klinikker, bedrifts-sundhedstjeneste osv.; det er næsten uoverskueligt. Det ville derfor være rart, hvis der også kom noget frem om, hvordan man kan koordinere det arbejde, der udføres.

Der findes også cancerregisteret, der jo indhenter en masse oplysninger forskellige steder fra, man hvem bruger dem? Sidder de ganske uafhængigt af andre og laver noget selv? Jeg har spurgt indenrigsministeren, om man ikke kunne koordinere arbejdet f.eks. med cancerregisteret, for det er der også brug for inden for arbejdsmiljøområdet, men indenrigsministeren mener, at det nok går, som det gør nu. Jeg tror, at et samarbejde mellem alle de forskellige organer, der har med arbejdsmiljø at gøre, ville være til fordel for dem, der arbejder på arbejdspladserne. Man kunne måske nedsætte et samarbejdsorgan, der prøvede på at få arbejdet tilrettelagt på en ordentlig måde.

Mange mennesker på arbejdspladserne har en forholdsvis positiv holdning til arbejdstil-

synet, både når det gælder de personer, der kommer, og de ting, de laver. Der bliver lavet meget, og det er da kun godt, ligesom det er positivt, at arbejdstilsynet har lavet en effektiv kampagne om virkningen af opløsningsmidler på arbejdspladserne. Men det drejer sig i allerhøjeste grad også om, at man finder nogle andre materialer, som kan afløse de opløsningsmidler, vi kender i dag.

Det samme gælder asbest, som vi diskuterede i sidste uge. Også her har der været gennemført mange undersøgelser, som alle har fastslået, at asbest er farlig, men alligevel er der stadig væk nogle steder, hvor man har fået dispensation. Men jeg går ud fra, at arbejdsministeren har taget nogle af de ting op, der ligger på dette område, således at asbest bliver forbudt inden ret længe.

Også mærkning af farlige stoffer og mere forskning i stofferne, inden de kommer ud på arbejdspladserne, må være noget af det, man bør bruge ressourcer på. Det kan ikke være rigtigt, at man sender en masse farlige stoffer ud på arbejdsmarkedet, uden at de i forvejen er ordentligt gennemprøvede.

I 1945 brugte man ½ mill. t opløsningsmidler; i dag bruger man 5 mill. t. Der er altså sket en kraftig øgning af forbruget, og det betyder, at der kommer nogle flere sygdomme på et senere tidspunkt. Derfor bør man afsætte betydelig flere ressourcer på dette område og sørge for en bedre behandling af de mennesker, der kommer til skade på arbejdspladserne, således at deres sager både kan blive bedre og hurtigere behandlet, end det sker i dag.

Jeg ved godt, at der er mange ministre inddraget i spørgsmålet om arbejdsmiljø; der er både industriministeren, indenrigsministeren og selvfølgelig arbejdsministeren. Men jeg går ud fra, at der foregår et vist samarbejde, og at man taler sammen en gang imellem.

Det er rigtigt, at de arbejdsmedicinske klinikker henhører under amtskommunerne, men der er 5 amtskommuner, som endnu ikke har fået arbejdsmedicinske klinikker, i hvert fald ikke nogen, der kan fungere. Nogle steder har man ansat en overlæge og en sekretær eller en sygeplejerske, og det tror man tilsyneladende er nok. Derfor må der gøres noget for at få arbejdsmedicinske klinikker indrettet således, at de kan bruges til det, de er beregnede til. Her støder man også